

ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย¹

Problems Relating the Sources of Capital Fund of SMEs in Thailand

ชินจิตต์ อังวรารวงศ์²

ณรงค์นิตย์ จันทร์จรัส³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม จากประชากร 2 กลุ่ม คือ ผู้ประกอบการหรือตัวแทนของสถานประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน

ผลจากการวิจัยปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ได้แก่ ในด้านสถาบันการเงิน ด้านผู้ประกอบการ และด้านรัฐบาล พบว่ามีปัญหาในรูปแบบต่างๆ ในระดับปานกลางถึงมาก ซึ่งจากผลการวิจัยสามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุน คือ รัฐบาลควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนเงินทุนแก่ธุรกิจ SMEs อย่างจริงจัง โดยมีการกำหนดนโยบายและระเบียบวิธีปฏิบัติในการให้การสนับสนุนที่ชัดเจน เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม กำหนดให้มีหน่วยงานที่สามารถช่วยเหลือธุรกิจ SMEs ได้โดยตรงและเป็นหน่วยงานที่สามารถทำงานได้อย่างเป็นอิสระในทุกๆ ด้านที่จะช่วยเหลือธุรกิจ SMEs การสร้างความเป็นกันเองและความจริงใจในการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs รวมถึงการสร้างจิตสำนึกของผู้ประกอบการในการออมและการดำเนินธุรกิจด้วยความซื่อสัตย์สุจริต โดยการเผยแพร่ข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ ให้มากขึ้น

คำสำคัญ : ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แหล่งเงินทุน

¹ แหล่งเงินทุน : งบประมาณเงินรายได้ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สังกัดกลุ่มวิชาการเงิน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

³ อาจารย์ สังกัดกลุ่มวิชาการเงิน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Abstract

This research aims to investigate the problems relating the sources of capital fund of Small and Medium Enterprises (SMEs) in Thailand. Field survey is conducted in order to collect the data from two groups of population, which include the SMEs' entrepreneurs and financial institution's officers.

The results found that Thai SMEs confront the problems of the sources of capital fund at the middle to high level regarding three important areas, which include the financial institutions, an entrepreneur and the government agency. These results lead to some suggestions for fixing the problems of sources of capital such as the government agency should develop the policy which promotes and supports SMEs financing, the government should also structure the specific and independent institutions that are responsible for SMEs supporting and finally, the agency should focus on creating the SMEs entrepreneurs attitude regarding the importance of saving and good governance in organizing the business.

Key words: Small and Medium Enterprises, Sources of Capital Fund

1. บทนำ

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) เป็นธุรกิจที่มีความสำคัญยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากช่วยในการจ้างงานจำนวนมาก เป็นแหล่งสร้างมูลค่าเพิ่มของทรัพยากรให้กับระบบเศรษฐกิจ รวมทั้งยังทำรายได้นำเงินตราต่างประเทศจากการส่งออกและยังสามารถผลิตสินค้าเพื่อทดแทนการนำเข้า อันทำให้ประเทศสามารถประหยัดเงินตราต่างประเทศได้จำนวนมากในแต่ละปี เป็นแหล่งสร้างเสริมประสิทธิภาพการแก่ผู้ประกอบการโดยเฉพาะผู้เริ่มต้นธุรกิจใหม่ SMEs เป็นหน่วยผลิตที่สนับสนุนและเชื่อมโยงไปสู่กิจการต่างๆ โดยเฉพาะกิจการขนาดใหญ่ ขนาดกลางหรือกิจการขนาดย่อมด้วยตนเอง ในรูปแบบของการผลิต

เป็นสินค้าวัตถุดิบขั้นต้น ขั้นกลาง ด้วยวิธีการว่าจ้างผลิตหรือการรับช่วงการผลิต เป็นการเชื่อมโยงระหว่างภาคการผลิตที่เกี่ยวข้องกัน เช่น ภาคการเกษตร ภาคการบริการขนส่ง การเกิดขึ้นของ SMEs ตามภูมิภาคต่างๆ ของประเทศเท่ากับเป็นการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค อันเป็นส่วนหนึ่งของการกระจายรายได้ที่ดีทางหนึ่ง (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2551)

จากปัญหาภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นปี 2540 เป็นต้นมานั้น ส่งผลให้เกิดการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบต่อกิจการทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก รวมทั้ง SMEs ซึ่งล้วนประสบปัญหาขาดสภาพคล่อง อันเนื่องมาจากอำนาจซื้อของ

ประชาชนลดน้อยลงจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ดังนั้นรัฐบาลในปัจจุบันจึงพยายามที่จะแก้ไขปัญหาด้วยการให้การสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 90 ของการผู้ประกอบการทั่วประเทศ (วิฑูรย์ สิมะโชติ, 2542, วีรวิธ มาฆะศิริานนท์, 2543) นโยบายของรัฐบาลมีทั้งในส่วนของการสร้างผู้ประกอบการใหม่ การเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานแก่ผู้ประกอบการเก่า โดยการให้ความรู้ด้วยการจัดฝึกอบรมในรูปแบบต่างๆ ในหลายหัวข้อผ่านหน่วยงานของทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนการบ่มเพาะธุรกิจเพื่อให้การดูแลอนุบาลจนกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้นจะสามารถดำเนินการได้อย่างเข้มแข็ง (อำนาจ ชีรวณิช, 2544) รวมถึงการสร้างความสำเร็จเกี่ยวกับการเขียนแผนธุรกิจที่ดี เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทุนในรูปแบบของเงินกู้ยืม (มานพ ชิวธนาสุนทร, 2543) อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ก็ยังคงประสบปัญหาเกี่ยวกับการขาดเงินลงทุน ขาดเงินทุนหมุนเวียน จะเห็นได้จากงานมหกรรมการเงิน ครั้งที่ 3 (Money Expo 2003) ซึ่งจัดโดยวารสาร “การเงินธนาคาร” ร่วมกับ “ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” มีผู้เข้าร่วมชมงานนี้กว่า 500,000 คน และสามารถคิดเป็นสัดส่วนของผู้ขอสินเชื่อในแต่ละประเภท ซึ่งธุรกิจ SMEs อยู่ในลำดับที่ 4 มีผู้ขอสินเชื่อจำนวนทั้งสิ้น 864 ราย วงเงิน 3,010 ล้านบาท

จากความสำคัญของ SMEs ต่อระบบเศรษฐกิจและปัญหาของแหล่งเงินทุนที่เกิดขึ้นรวมทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลโดยภาพรวม และเพื่อหาแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจอยู่รอดได้ และสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้เลือกศึกษาในหัวข้อดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้ทราบแนวทางในการจัดการเกี่ยวกับแหล่งเงินทุน แหล่งเงินทุนหมุนเวียน นโยบายต่างๆ ของสถาบันการเงิน

ที่ให้การสนับสนุนแก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งนี้โดยการสำรวจภาคสนามโดยใช้แบบสอบถามสำหรับ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการหรือตัวแทนของสถานประกอบการ SMEs จำนวน 292 คน และเจ้าหน้าที่สถาบันการเงินที่เกี่ยวข้องด้านเงินทุนสำหรับธุรกิจ SMEs จำนวน 36 คน

ผลจากการศึกษาพบว่า ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก ทั้งในมุมมองด้านสถาบันการเงิน ด้านผู้ประกอบการ และด้านรัฐบาล ซึ่งข้อมูลต่างๆ ที่ได้นั้นสามารถนำไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อภาคเอกชนและหน่วยงานของรัฐต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย
2. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย
3. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ SMEs

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) หมายถึง กิจการผลิต กิจการการค้าและกิจการบริการ โดยกำหนดคุณลักษณะของวิสาหกิจที่จะจัดเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากเกณฑ์มูลค่าของทรัพย์สินถาวรที่กิจการนั้นมีอยู่ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ที่มีผล
ประกาศใช้เมื่อ วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 : แสดงการกำหนดเกณฑ์มูลค่าของทรัพย์สินถาวรที่ครอบครองของวิสาหกิจที่จัดเป็น SMEs

ประเภทกิจการ	สินทรัพย์ถาวร(ล้านบาท)	
	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง
1. การผลิต	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 200
2. การบริการ	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 200
3. การค้า		
• การค้าส่ง	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 100
• การค้าปลีก	ไม่เกิน 30	ไม่เกิน 60

ที่มา: สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2551)

จำนวนวิสาหกิจทั่วประเทศ ปี 2551 มีจำนวน
ทั้งสิ้น 2,836,377 ราย โดยจำแนกเป็นวิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อมมีจำนวนทั้งสิ้น 2,827,633 ราย
วิสาหกิจขนาดย่อมจำนวน 2,815,560 ราย วิสาหกิจ
ขนาดกลาง จำนวน 12,073 ราย และวิสาหกิจขนาด
ใหญ่ จำนวน 4,586 ราย โดยสัดส่วนวิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อมคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 99.7 ของ
วิสาหกิจทั่วประเทศ และวิสาหกิจขนาดย่อมมีสัดส่วน
ร้อยละ 99.6 ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ทั้งหมด ส่วนวิสาหกิจขนาดกลางมีสัดส่วน ร้อยละ
0.4 ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งหมด
(สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อม, 2553)

จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
จำแนกตามกลุ่มวิสาหกิจ ปี 2551 พบว่าวิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อมอยู่ในภาคการค้าและซ่อมบำรุง
สูงสุดมีจำนวน 1,321,634 ราย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ
46.7 รองลงมาอยู่ในภาคการบริการมีจำนวนวิสาหกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 956,836 รายคิด
เป็นสัดส่วนร้อยละ 33.8 ส่วนภาคการผลิตมีจำนวน
544,762 รายคิดเป็นร้อยละ 19.3 โดยสัดส่วนของ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการค้าและ
ซ่อมบำรุง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 99.8 ของวิสาหกิจ
ภาคการค้าและซ่อมบำรุงทั่วประเทศ และภาคการ
บริการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมคิดเป็น
สัดส่วนร้อยละ 99.8 ของภาคบริการทั้งประเทศเช่นกัน
ส่วนในภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมมีสัดส่วนร้อยละ 99.5 ของภาคการผลิตทั้งหมด
(สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม,
2553)

3.2 ปัญหาแหล่งเงินทุนของ SMEs และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ดังได้กล่าวตอนต้นว่า SMEs มีความสำคัญ
ต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก เพราะเป็น
ธุรกิจสนับสนุนและเป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญในการ

ผลิตสินค้าขึ้นกลางเพื่อป้อนให้อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ทำให้สามารถทดแทนการนำเข้าสินค้า อีกทั้งยังเป็นแหล่งผลิตสินค้าเพื่อการบริโภคและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานที่สำคัญของประเทศ อย่างไรก็ตาม SMEs ยังเผชิญปัญหาและข้อจำกัดในภาพรวม ได้แก่ ปัญหาด้านการตลาด ปัญหาการขาดแคลนเงินทุน ปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีการผลิต ข้อจำกัดด้านการจัดการ SMEs ปัญหาการเข้าถึงบริการการส่งเสริมของรัฐ SMEs ปัญหาข้อจำกัดด้านบริการส่งเสริมพัฒนาขององค์การภาครัฐและเอกชน และปัญหาข้อจำกัดในการรับรู้ข่าวสารข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการขาดแคลนเงินทุน SMEs มักประสบปัญหาการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน เพื่อมาลงทุนหรือขยายการลงทุนหรือเป็นเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงานและชำระหนี้ระยะสั้น ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบและขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้นอกระบบและต้องจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูง (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2551) ซึ่งการขาดแคลนเงินทุนของ SMEs จะส่งผลกระทบต่อธุรกิจในระยะสั้นและระยะยาว กล่าวคือ ในระยะสั้น จะทำให้ SMEs ขาดเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงานและขาดสภาพคล่อง หมายถึง ขาดความสามารถในการชำระหนี้ระยะสั้น ตลอดจนไม่มีเงินทุนในการรองรับปัญหาฉุกเฉิน หากพิจารณาผลกระทบในระยะยาว จะพบว่า การขาดแคลนเงินทุนจะทำให้ SMEs ไม่สามารถขยายกิจการได้ รวมทั้งไม่สามารถปรับปรุงการผลิตและคุณภาพของสินค้าให้แข่งขันได้ และเมื่อ SMEs ไม่สามารถขยายตัวหรือไม่สามารถอยู่รอดได้ในระยะยาว ย่อมส่งผลกระทบในทางลบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ (มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2553)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า สวราช

แหล่งเงินทุน ของผู้ประกอบการ SMEs ในบริบทของประเทศไทย โดยสรุปได้ว่า ทางรอดของ SMEs ไทย ในยุค 2003 สรุปได้ดังนี้ ปัญหาของ SMEs ไทย ได้แก่ ปัญหาด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ และปัญหาในการเข้าถึงแหล่งสนับสนุนของภาครัฐ และมีข้อเสนอแนะคือ ต้องวิเคราะห์และประเมินเพื่อหาจุดแข็ง โดยใช้จุดแข็งสร้างโอกาสวิเคราะห์จุดอ่อนของตัวเอง และจัดจุดอ่อนเพื่อเพิ่มศักยภาพตนเอง เน้นความแตกต่าง โดยมุ่งเน้นตลาดเฉพาะกลุ่ม หาพันธมิตรในการดำเนินธุรกิจ และติดตามข้อมูล ข่าวสาร การส่งเสริมสนับสนุน SMEs ของภาครัฐอย่างใกล้ชิด

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาแหล่งเงินทุนของ SMEs ในต่างประเทศ เช่น ศรีลังกาและแทนซาเนีย (Levy, 2536) สหราชอาณาจักร (Hughes, 2540) และ อิตาลีและสหราชอาณาจักร (Beck and Demirguc-Kunt, 2549) โดยจากการสำรวจภาคสนามอุตสาหกรรมเครื่องหนังของศรีลังกาและอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ของแทนซาเนีย Levy (2536) ระบุว่า บริษัทขนาดเล็กในศรีลังกาและแทนซาเนียประสบปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน กล่าวคือ ยากในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน การกู้ยืมเงินจากธนาคารทำได้ยาก แต่หากได้รับอนุมัติให้กู้ยืม ก็มักจะมีปัญหาความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับผู้ให้กู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hughes (2540) ซึ่งศึกษาลักษณะการจัดหาเงินทุนของ SMEs ในสหราชอาณาจักร และ Beck and Demirguc-Kunt (2549) ซึ่งศึกษาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ SMEs ในประเทศอิตาลีและสหราชอาณาจักร และพบว่า บริษัทขนาดเล็กมีปัญหาในการขยายตัว อันเนื่องมาจากมีปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน กล่าวคือ มีความสามารถจำกัดในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนภายนอก

4. ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรในการวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ประกอบการหรือตัวแทนของสถานประกอบการ SMEs และกลุ่มเจ้าหน้าที่สถาบันการเงินที่เกี่ยวข้องด้านเงินทุนสำหรับธุรกิจ SMEs โดยการกำหนดตัวอย่างในกลุ่มแรก ได้เลือกตัวอย่างจากจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่ผ่านการฝึกอบรมในหลักสูตรการเขียนแผนธุรกิจ ในปีงบประมาณ 2545-2546 โดยสมาคมเพื่อการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม จำนวนทั้งสิ้น 1,170 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ในอัตราส่วนร้อยละ 25 ของประชากร คิดเป็นผู้ประกอบการหรือตัวแทนของสถานประกอบการ SMEs จำนวน 292 คน สำหรับการเลือกกลุ่มตัวอย่างในส่วนของผู้เจ้าหน้าที่สถาบันการเงิน ที่เกี่ยวข้องด้านเงินทุนสำหรับธุรกิจ SMEs นั้น จะใช้ดุลยพินิจของผู้วิจัยเป็นหลักสำคัญ ซึ่งในการวิจัยนี้มีจำนวน 36 คน จากการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการดังกล่าว ทำให้ได้จำนวนตัวอย่างที่สมบูรณ์ทั้งสิ้น 328 คน

แหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้ประกอบการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น ข้อมูลทุติยภูมิ โดยการศึกษาจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และ ข้อมูลปฐมภูมิ จากการสำรวจภาคสนาม (Field Survey Method) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้ตอบสามารถตอบได้เอง (Self Administered) เป็นเครื่องมือในการบันทึกข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและมีการตรวจสอบและทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ก่อนนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ชุด คือ แบบสอบถามสำหรับผู้บริหารหรือตัวแทนของ

สถานประกอบการที่ทำธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ แบบสอบถามสำหรับผู้เจ้าหน้าที่จากสถาบันการเงิน ที่เกี่ยวข้องด้านเงินทุนสำหรับธุรกิจ SMEs ทั้งนี้แบบสอบถามประกอบด้วยคำถามต่างๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลและสถานประกอบการ เป็นคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ การศึกษาขั้นสูงสุดและข้อมูลสถานประกอบการ ในส่วนของข้อมูลของผู้ประกอบการจะมีข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนของ ลักษณะของกิจการ ลักษณะการลงทุน ประเภทของธุรกิจ ประเภทของสินค้าหรือบริการ จำนวนเงินลงทุน จำนวนพนักงาน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาแหล่งเงินทุน เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาในด้านสถาบันการเงิน ด้านผู้ประกอบการ ด้านรัฐบาล ในส่วนของข้อมูลของผู้ประกอบการจะมีข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนของ แหล่งเงินทุนที่ใช้ในปัจจุบัน สัดส่วนของเงินทุน ประเภทบัญชีธนาคารที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจ การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน ตลอดจนวัตถุประสงค์ของการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุน เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติในเรื่องนโยบาย บทบาทของรัฐบาล ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs

ในการวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัย ได้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistic) เช่นการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นต้นเพื่ออธิบายลักษณะของข้อมูล โดยแยกการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลและสถานประกอบการ โดยการวิเคราะห์ความถี่และร้อยละ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาแหล่งเงินทุน ประกอบด้วย การวิเคราะห์ดังนี้ คือ

1. การวิเคราะห์โดยความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย (Mean) ซึ่งในการหาค่าเฉลี่ย จะมีการให้แต้มคะแนนสำหรับอัตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) คือ มากที่สุด = 5 คะแนน มาก = 4 คะแนน ปานกลาง = 3 คะแนน น้อย = 2 คะแนน และน้อยที่สุด = 1 คะแนน

การวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) มีการจัดลำดับคะแนนโดยใช้หลักเกณฑ์ คือ คะแนน 4.51 - 5.00 แสดงว่า มากที่สุด คะแนน 3.51 - 4.50 แสดงว่า มาก คะแนน 2.51 - 3.50 แสดงว่า ปานกลาง คะแนน 1.51 - 2.50 แสดงว่า น้อย และคะแนน 1.00 - 1.50 แสดงว่า น้อยที่สุด

2. การทดสอบผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 ประชากร เป็นการทดสอบผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของลักษณะที่สนใจของ 2 ประชากร ซึ่งในที่นี้ คือ ผู้ประกอบการกับเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน ว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

สมมติฐานที่ต้องการทดสอบ

H_0 : ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มมาจากประชากรที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน

H_1 : ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มมาจากประชากรที่มีค่าเฉลี่ยไม่เท่ากัน

การตัดสินใจทำโดยการพิจารณาค่า F-test โดยจะปฏิเสธ H_0 เมื่อค่า F ที่ได้จากการวิเคราะห์มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับระดับนัยสำคัญ α ที่สนใจ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุน โดยการวิเคราะห์ความถี่ และร้อยละ

5. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

5.1 ข้อมูลส่วนบุคคล และข้อมูลสถานประกอบการ

เมื่อพิจารณาผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวนร้อยละ 56.4 ที่มีอายุระหว่าง 25 - 35 ปี การศึกษาชั้นสูงสุด อยู่ในระดับปริญญาตรี ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจในลักษณะกิจการเจ้าของคนเดียว และลงทุนในลักษณะกิจการเจ้าของคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 54.8 และ 59.9 ตามลำดับ ประกอบธุรกิจประเภทธุรกิจผลิต คิดเป็นร้อยละ 38.7 และส่วนใหญ่มีจำนวนเงินลงทุนประมาณ 100,001 - 500,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.1 ประเภทของสินค้าส่วนใหญ่ เป็นสินค้าเกษตรและปศุสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 11.1 และมีจำนวนพนักงานไม่เกิน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 53.8

ในส่วนของลักษณะของแหล่งเงินทุน จะใช้เงินทุนของตนเองและเงินกู้จากสถาบันการเงิน คิดเป็นร้อยละ 31.9 โดยคิดเป็นสัดส่วนของเงินทุนตนเองและเงินกู้ ร้อยละ 70 ต่อ 30 คิดเป็นร้อยละ 17.5 ประเภทของบัญชีเงินฝากธนาคาร ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ใช้บัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 39.7 ส่วนใหญ่ใช้บริการธนาคารในการดำเนินธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 70.9 และเคยยื่นเรื่องในการกู้ยืมเงินและได้รับการอนุมัติเงินกู้ คิดเป็น ร้อยละ 44.9 ซึ่งเป็นเงินกู้ยืมระยะยาว (ไม่น้อยกว่า 3 ปี) คิดเป็นร้อยละ 23.8 เพื่อนำไปใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 18.3

5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาแหล่งเงินทุน ด้านสถาบันการเงิน

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านการต้องการหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.13 ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าเนื่องจาก SMEs เป็นองค์กรขนาดกลางและขนาดเล็กซึ่งไม่มีหลักทรัพย์ในการค้ำประกันในมูลค่าที่สูงมาก ทำให้เป็นการยากที่สถาบันการเงินจะอนุมัติเงินกู้ให้ เนื่องจากความเสี่ยงในการให้สินเชื่อมีมากเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันจำนวนมาก

ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านเงื่อนไขในการให้สินเชื่อยุ่งยาก และระยะเวลาในการขอสินเชื่อนาน เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.94 และ 3.68 ตามลำดับ และปัญหาด้านไม่มีนโยบายในการสนับสนุน SMEs อัตราดอกเบี้ยสูง ระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้สั้นไป และไม่มีการให้คำปรึกษาแนะนำด้านสินเชื่อ ปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.09, 3.47, 3.41 และ 3.32 ตามลำดับ

ส่วนเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านระยะเวลาในการขอสินเชื่อ เงื่อนไขในการให้สินเชื่อยุ่งยาก ระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้สั้นไป เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.03, 3.39 และ 3.00 ตามลำดับ ส่วนปัญหาที่อยู่ในระดับน้อย คือไม่มีนโยบายในการสนับสนุน SMEs อัตราดอกเบี้ยสูง และไม่มีการให้คำปรึกษาแนะนำด้านสินเชื่อ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.42, 2.33 และ 2.39 ตามลำดับ

ด้านผู้ประกอบการ

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านการต้องการหลักทรัพย์ในการ

ค้ำประกัน เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.95 ซึ่งสามารถอธิบายผลได้เช่นเดียวกับด้านสถาบันการเงิน

ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านขาดความน่าเชื่อถือจากสถาบันการเงิน ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน และขาดประสบการณ์ในธุรกิจ เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.63, 3.72 และ 3.53 ตามลำดับ และปัญหาด้านไม่มีแผนการดำเนินธุรกิจที่ชัดเจน วัตถุประสงค์ในการนำเงินกู้ไปใช้ไม่ชัดเจน และขาดความเข้าใจในการขอสินเชื่อ ปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.33, 2.95 และ 3.30 ตามลำดับ

ส่วนเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านไม่มีแผนการดำเนินธุรกิจที่ชัดเจน วัตถุประสงค์ในการนำเงินกู้ไปใช้ไม่ชัดเจน ขาดความเข้าใจในการขอสินเชื่อ และไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน ปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.78, 3.59, 3.64 และ 3.64 ตามลำดับ ส่วนปัญหาด้านขาดความน่าเชื่อถือจากสถาบันการเงินและขาดประสบการณ์ในธุรกิจ ปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.17 และ 3.42 ตามลำดับ

ด้านรัฐบาล

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านมาตรการในการกระตุ้นให้สถาบันการเงินปล่อยสินเชื่อให้แก่ SMEs น้อยเกินไป เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.59 ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า รัฐบาลต้องให้ความสำคัญและเร่งมาตรการที่เป็นรูปธรรมเพื่อกระตุ้นการให้สินเชื่อแก่ SMEs ให้มากขึ้น

ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านธนาคารของรัฐ ไม่สนองตอบต่อนโยบายของ

รัฐในการให้สินเชื่อ เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.61 ปัญหาด้านนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนไม่ชัดเจน และรัฐบาลมีแหล่งเงินทุนเพื่อสนับสนุน SMEs น้อย เป็นปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.19 และ 3.42 ตามลำดับ

ส่วนเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน มีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนไม่ชัดเจน ธนาคารของรัฐ ไม่สนองตอบต่อนโยบายของรัฐในการให้สินเชื่อ และรัฐบาลมีแหล่งเงินทุนเพื่อสนับสนุน SMEs น้อย ปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.06 3.00 และ 3.11 ตามลำดับ

5.3 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในส่วนของนโยบายรัฐบาลควรลดเงื่อนไขและขั้นตอนในการปล่อยสินเชื่อ โดยเฉพาะในส่วนของหลักทรัพย์ ค้ำประกันและผู้ค้ำประกัน คิดเป็นร้อยละ 20.0 รองลงมาคือ จัดแหล่งเงินทุนสนับสนุนธุรกิจ SMEs โดยเฉพาะ โดยเน้นในด้านวงเงินกู้ ระยะ เวลา ในการชำระคืนเงินกู้และดอกเบี้ย คิดเป็นร้อยละ 18.0 ในส่วนบทบาทของรัฐควรกำหนดนโยบายในการผลักดันให้สถาบันการเงินปล่อยสินเชื่อ คิดเป็นร้อยละ 17.3 รองลงมาคือ เพิ่มที่ปรึกษาในการจัดทำแผนธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 16.5 ในส่วนของสถาบันการเงิน ควรมีความจริงจังในการช่วยเหลือธุรกิจ SMEs และ ดำเนินการตามนโยบายที่ประกาศไว้ คิดเป็นร้อยละ 25.2 รองลงมาคือควรพิจารณาแผนธุรกิจและความเป็นไปได้มากกว่าหลักทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ

16.1 ในส่วนของผู้ประกอบการเองควรจัดทำแผนธุรกิจและข้อมูลให้เป็นระบบ คิดเป็นร้อยละ 32.8 รองลงมาคือ เพิ่มความเข้มแข็งด้านการตลาด คิดเป็นร้อยละ 14.0

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นเจ้าหน้าที่สถาบันการเงิน มีความคิดเห็นว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในส่วนของนโยบายรัฐบาลควรจัดตั้งหน่วยงานของรัฐบาลให้มากขึ้นเพื่อให้การสนับสนุนและการให้คำปรึกษาแนะนำ คิดเป็นร้อยละ 20.8 รองลงมาคือ ให้โอกาสแก่ผู้ประกอบการ SMEs ในการขอสินเชื่อ คิดเป็นร้อยละ 17.2 ในส่วนบทบาทของรัฐควรกำหนดนโยบายระหว่างรัฐกับสถาบันการเงินและดำเนินการตามนโยบายให้ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 36.4 รองลงมาคือ ต้องริเริ่มอย่างจริงจังและกำหนดเงื่อนไขให้ยืดหยุ่นและเท่าเทียมกันทุกสถาบันการเงิน คิดเป็นร้อยละ 18.2 เท่ากัน ในส่วนของสถาบันการเงิน ควรลดอัตราดอกเบี้ย คิดเป็นร้อยละ 36.4 รองลงมาคือควรเพิ่มความช่วยเหลือธุรกิจ SMEs และดำเนินการตามนโยบายที่ประกาศไว้ คิดเป็นร้อยละ 22.7 ในส่วนของผู้ประกอบการควรจัดเตรียมเอกสาร ข้อมูล และแผนธุรกิจที่ชัดเจนสามารถตรวจสอบได้ คิดเป็นร้อยละ 35.0 รองลงมาคือ มีแผนการตลาดที่ชัดเจนทั้งส่วนของลูกค้าเก่าและใหม่ และกำหนดวัตถุประสงค์ในการกู้และใช้เงินให้ตรงตามวัตถุประสงค์คิดเป็นร้อยละ 13.3 เท่ากัน

5.4 การทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากรผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่มประชากรไม่ว่าจะเป็นในด้านสถาบันการเงิน ด้านผู้ประกอบการ และด้านนโยบายของรัฐ (รายละเอียดดังตารางที่ 2) พบว่า มีความคิดเห็นทั้งแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญและมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
ดังนี้

ด้านสถาบันการเงิน พบว่ามีความคิดเห็น
ที่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น เจื่อนไขในการให้สินเชื่อ
ยุ่งยากและระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้สั้นไป ที่
มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ด้านผู้ประกอบการ พบว่ามีความคิดเห็น
ที่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ไม่มีแผนการดำเนินธุรกิจ

ที่ชัดเจน ขาดความเข้าใจในการขอสินเชื่อ และ
ขาดประสบการณ์ในธุรกิจที่มีความคิดเห็นแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญ

ด้านนโยบายของรัฐ พบว่ามีความคิดเห็น
ที่ไม่แตกต่างกัน มาตรการในการกระตุ้นให้สถาบัน
การเงินปล่อยสินเชื่อให้แก่ SMEs น้อยเกินไป ที่มี
ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ 2 : แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านสถาบันการเงิน
ด้านผู้ประกอบการ และด้านนโยบายของรัฐ

ปัญหาที่เปรียบเทียบ	ค่า F	ค่านัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 95%
ด้านสถาบันการเงิน		
ไม่มีนโยบายในการสนับสนุน SMEs	3.135	0.078
ระยะเวลาในการพิจารณาสินเชื่อนาน	0.020	0.888
เงื่อนไขในการให้สินเชื่อยุ่งยาก	7.406	0.007*
อัตราดอกเบี้ยสูง	0.859	0.355
ต้องการหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน	1.167	0.281
ระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้สั้นไป	7.501	0.007*
ไม่มีการให้คำปรึกษาแนะนำด้านสินเชื่อ	0.028	0.866
ด้านผู้ประกอบการ		
ขาดหลักทรัพย์ในการค้ำประกัน	0.394	0.530
ขาดความน่าเชื่อถือจากสถาบันการเงิน	1.205	0.273
ไม่มีแผนการดำเนินธุรกิจที่ชัดเจน	6.552	0.011*
วัตถุประสงค์ในการนำเงินกู้ไปใช้ไม่ชัดเจน	0.081	0.777
ขาดความเข้าใจในการขอสินเชื่อ	5.194	0.023*
ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน	2.369	0.125
ขาดประสบการณ์ในธุรกิจ	10.396	0.001*

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ปัญหาที่เปรียบเทียบ	ค่า F	ค่านัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 95%
ด้านนโยบายของรัฐ		
นโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนไม่ชัดเจน	0.419	0.518
ธนาคารของรัฐ ไม่สนองตอบต่อนโยบายของรัฐในการให้สินเชื่อ	1.396	0.238
รัฐบาลมีแหล่งเงินทุนเพื่อสนับสนุน SMEs น้อย	1.562	0.212
มาตรการในการกระตุ้นให้สถาบันการเงินปล่อยสินเชื่อให้แก่ SMEs น้อยเกินไป	9.251	0.003*

หมายเหตุ: *ผลการทดสอบระบุว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

6. อภิปรายผลการวิจัย

การค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ มีข้ออภิปราย ซึ่งสรุปจากข้อคิดเห็นของผู้ประกอบการ SMEs และ เจ้าหน้าที่สถาบันการเงินที่เกี่ยวข้อง สามารถแบ่งออกเป็นประเด็นต่างๆ ที่มีความสำคัญดังนี้คือ พบว่าปัญหาด้านแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย คือปัญหาในด้านการพิจารณาหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเงินกู้มากกว่า การพิจารณาความเป็นไปได้ของธุรกิจที่ทำการเสนอขอกู้เงิน ซึ่งปัญหาเกิดจากการในส่วนของผู้ประกอบการเองไม่ได้มีการจัดทำและบันทึกข้อมูลต่างๆ ในการดำเนินธุรกิจอย่างเป็นระบบ ไม่มีระบบบัญชีที่ได้มาตรฐานสากล จึงเป็นเหตุให้สถาบันการเงินไม่สามารถพิจารณาความเป็นไปได้ของธุรกิจจากเอกสาร หลักฐานต่างๆ ทำให้ระยะเวลาในการพิจารณาสินเชื่อยาวนานและยุ่งยากซับซ้อน รวมไปถึงความไม่ชัดเจนในกลุ่มลูกค้าเป้าหมายของธุรกิจ

ปัญหาในด้านการสนองตอบและดำเนินงานตามนโยบายของรัฐของสถาบันการเงินและ

แหล่งเงินทุนคือ นโยบายที่กำหนดออกมายังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างชัดเจนและหน่วยงานบางหน่วยงานยังไม่พร้อมในการดำเนินการต่างๆ รวมไปถึงความไม่จริงจังในการปฏิบัติ

ปัญหาในส่วนของผู้ประกอบการคือ การขาดระบบบริหารจัดการ และฐานข้อมูลที่ดี ไม่ได้มีการวางแผนธุรกิจและแผนในการดำเนินธุรกิจ และการขาดข้อมูลข่าวสารในด้านต่างๆ เช่น ข้อมูลทางการตลาด ข้อมูลเทคโนโลยีในการผลิตสมัยใหม่ ข้อมูลของแหล่งเงินทุน รวมถึงการสร้าง ความน่าเชื่อถือให้กับธุรกิจของตนเอง

7. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยสามารถสรุปข้อเสนอแนะ สำหรับแนวทางในการแก้ไขปัญหาแหล่งเงินทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ดังนี้

ด้านผู้ประกอบการ ควรวางแผนในการทำธุรกิจให้รอบคอบ พยายามติดตามและบริหารข้อมูลข่าวสารในด้านต่างๆ เช่น ภาวะตลาด คู่แข่งขัน เศรษฐกิจ และปัจจัยอื่นๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อ

ประกอบการได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการ SMEs ควรให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วยแผนการตลาด แผนการผลิตหรือแผนการจัดซื้อ แผนองค์กรและการจัดการ และแผนการเงิน ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการสามารถพยากรณ์และคาดการณ์ผลการประกอบการ สภาพคล่อง จุดคุ้มทุน ในเบื้องต้นได้ ซึ่งการนำเสนอแผนธุรกิจที่ดี จะช่วยในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับสถาบันการเงินในการอนุมัติวงเงินกู้ และอาจช่วยลดปัญหาในเรื่องการขาดหลักทรัพย์ ค่าประกันเงินกู้ดังที่ปรากฏในผลการวิจัยได้

ด้านสถาบันการเงิน ควรกระตุ้นให้ผู้ประกอบการ SMEs เห็นความสำคัญของการจัดทำแผนธุรกิจ และระบบฐานข้อมูลเพื่อใช้ในการวางแผนและตัดสินใจทางธุรกิจ ควรลดขั้นตอนและระยะเวลาในการพิจารณาสินเชื่อของสถาบันการเงิน รวมถึงการสร้างความเป็นกันเองและความจริงใจในการช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs และพยายามสร้างจิตสำนึกในการออมให้กับประชาชน โดยการฝากเงินไว้กับสถาบันการเงิน เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยในการเข้าหาแหล่งเงินทุน ควรจัดให้มีการประชุมสัมมนาเพื่อทำความเข้าใจกันระหว่างสถาบันการเงินและแหล่งเงินทุนกับผู้ประกอบการ SMEs และควรมีการเผยแพร่ข่าวสารโดยสื่อต่างๆ เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารและการช่วยเหลือธุรกิจ SMEs ให้มากขึ้น

ด้านรัฐบาล ในส่วนของนโยบายรัฐบาล ควรลดเงื่อนไขและขั้นตอนในการปล่อยสินเชื่อ โดยเฉพาะในส่วนของหลักทรัพย์ค้ำประกันและผู้ค้ำประกัน ควรกำหนดให้มีหน่วยงานที่สามารถช่วยเหลือธุรกิจ SMEs ได้โดยตรงและเป็นหน่วยงานที่สามารถทำงานได้อย่างเป็นอิสระในทุกๆ ด้านที่จะช่วยเหลือธุรกิจ SMEs เช่น จัด

ฝึกอบรมการเขียนแผนธุรกิจรวมถึงการจัดฝึกอบรมให้ความรู้ การให้คำปรึกษาแนะนำ การสนับสนุนเทคโนโลยีสมัยใหม่ในการบริหารจัดการ การตลาด การผลิต การจัดหาแหล่งเงินทุน และการอนุบาลธุรกิจ SMEs ใหม่ๆ ให้ประสบความสำเร็จในการก่อตั้งธุรกิจได้

ทั้งนี้รัฐบาลควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนเงินทุนแก่ธุรกิจ SMEs อย่างจริงจัง โดยมีการกำหนดนโยบายและระเบียบวิธีปฏิบัติในการให้การสนับสนุนที่ชัดเจน รวมทั้งชี้แจงทำความเข้าใจกับหน่วยงานที่จะสนองตอบนโยบายต่างๆ ให้สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม

เอกสารอ้างอิง

- ผุสดี รุมาคม. (2540). การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พิสิสส์ เซ็นเตอร์.
- มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. (2553). บทบาทของตลาดทุนต่อธุรกิจ SMEs. ค้นเมื่อ วันที่ 14 มกราคม 2553, จาก http://cms.sme.go.th/cms/c/journal_articles/view_article_content?article_id=VC03-01-10&article_version=1.0.
- มานพ ชีวนาสุนทร. (2543). แผนธุรกิจ SMEs. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2542). SMEs เสาหลักของอุตสาหกรรมภูษาคติ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วีรฐ มาฆะศิรานนท์. (2543). ธุรกิจส่วนตัว SMEs จะทำอะไรกันดี. กรุงเทพฯ: บริษัทเอ็กซ์เพอร์เน็ท จำกัด.

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.
(2551). นิยาม **SMEs**. ค้นเมื่อ วันที่ 14
มกราคม 2553, จาก [http://www.ismed.or.th/
SME/src/bin/controller.php?view=general
Contents.GeneralContent&form=&rule
=generalContents.FMGeneralContent.bctrl_
Id=273](http://www.ismed.or.th/SME/src/bin/controller.php?view=generalContents.GeneralContent&form=&rule=generalContents.FMGeneralContent.bctrl_Id=273).

สวราช สัจจมาร์ค และคณะ. (2546). โครงการศึกษา
ลักษณะการประกอบการและปัญหาอุปสรรค
ของ **SMEs** ไทยในภาคการค้า. กรุงเทพฯ:
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.
(2553). รายงานสถานการณ์วิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2551 และ
แนวโน้มปี 2552. ค้นเมื่อ วันที่ 14 มกราคม
2553, จาก [http://cms.sme.go.th/files/2553/
mp/whitepaper2551-2552/chapter-4.pdf](http://cms.sme.go.th/files/2553/mp/whitepaper2551-2552/chapter-4.pdf).

อำนาจ วีรวิช. (2544). การจัดการธุรกิจขนาด
ย่อม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

Beck, Thorsten and Demircuc-Kunt, Asli. (2549).
Small and medium-size enterprises:
Access to finance as a growth constraint.
Journal of Banking and Finance.
Volume 30. Pages 2931 – 2943.

Hughes, Alan. (2540). Finance for SMEs: A U.K.
perspective. **Small Business Economics**.
Volume 9. Pages 151 – 166.

Levy, Brian. (2536) **Obstacles to developing
indigenous small and medium enterprises:
An empirical assessment**. Working Paper.
International Bank for Reconstruction
and Development. The World Bank.